

S7E2. Marie Stoubæk og Kenneth Bruun Jørgensen: Fra Ildlandet til Ishavet på cykel

Marie: Vi kommer cyklende ud af en lille grusvej i Bolivia, og lige pludselig begynder det at blæse helt utroligt meget. Og det er ikke bare en storm. Det er simpelthen en sandstorm. Og selvom vi har medvind, så finder vi egentlig ud af, at det er måske meget smart at komme ind og finde ly for natten, så alle vores ting ikke bliver fuldstændig sandblæste. Så vi kører til den nærmeste lille landsby og kører ind. Og normalt er der jo masser af mennesker i de her bolivianske landsbyer, men der er bare helt tomt. Og vi kører sådan lidt rundt og kigger. Og så ser vi heldigvis et menneske og kører hen og spørger vedkommende om, hvor er alle folk henne, og vi leder efter et sted, vi må sætte vores telt op. Og så siger personen så, "Gå ned i sportshallen." Og vi tænker, "Nå, men det er da meget fedt." På dette tidspunkt har vi sovet alle mulige sjove steder, på brandstationen og bag tankstationer, i kirker og noget vi tror er et lamaslagteri. Så vi kører ned til sportshallen, og der åbner vi så døren, og så fordi det blæser så meget, så tager vinden bare fat i døren, og det siger bare, "Bang!"

Kenneth: Og så står vi dér, og alle folk, der er inde i den sportshal, de kigger på os. Og der bliver helt stille et øjeblik. Og det er jo fuldstændig tydeligt for os, at her kommer vi og er helt fremmede for den verden, vi står over for. På gulvet foran os ligger der en lama, som er slagtet, så der er blod ud over hele gulvet. Og når vi hæver blikket, så kan vi se, at langt de fleste mennesker, der er inde i sportshallen, er klædt sådan i traditionelle klædedragter. Sådan nogle røde ponchoer, som de selv har syet. Og vi kan også se, at mange af mændene har sådan en bule i kinden, og på de her egne ved vi jo godt, hvad det betyder. Det er, fordi de går og tygger kokablade, og kokablade er jo det, man laver kokain af. Så hvis de tygger dem sammen med et lille mineral, så får de sådan en lille buzz på. Og det buzz bliver i hvert fald ikke mindre, når de så går og drikker finsprit samtidig med, som de gør herinde.

Så vi kan godt mærke ret hurtigt, at stemningen er sådan rimelig meget sendt af sted allerede. Vi træder ind i den her sportshal og træder sådan uden om den her lama, der ligger og er slagtet. Og så finder vi ret hurtigt ud af, at vi egentlig gerne må være der. Der kommer et par unge drenge hen til os og står og kigger os lidt an, og så siger de, "Vil I have en øl?" Og så siger vi, "Helt klart! Ja tak, det vil vi gerne." Og så sætter vi os op på tilskuerpladserne og sidder der og drikker øl og ser den fodboldkamp, de var i

gang med at spille. Der kommer en dame gående tværs igennem den her fodboldkamp med to poser med mad til os og giver os og vil ikke have betaling for det. Hun siger, "Nej, nej, det er ligesom en del af det hele." Og det ender egentlig med, at den her oplevelse giver sådan en fantastisk følelse af at være velkommen i Bolivia. Det er en af de første dage, vi er der.

Bjørn: I lytter til Den Yderste Grænse. Jeg hedder Bjørn Harvig. I denne sæson dykker jeg ned i nogle af de største danske ekspeditioner og store rejser siden 1945. Rejser, der på hver deres måde har gjort os, der lytter med, klogere på verden og rykket ved vores forståelse af den. I dag skal vi ud på en ekstraordinær lang rejse på cykel sammen med verdenscyklisterne Marie Stoubæk og Kenneth Bruun Jørgensen, der i 2017 stak afsted fra Ildlandet i Argentina, og efter små to års rejse og efter at have krydset to kontinenter og tilbagelagt 30.000 kilometer nåede Ishavet i det nordlige Canada. Det er ikke kilometerne, der er i fokus på dagens rejse, men derimod mødet med andre mennesker og kulturer, og hvor rejsens største kulturchock faktisk kom, da de to ramte USA. Velkommen, Marie og Kenneth.

Marie: Mange tak.

Kenneth: Tusind tak.

Bjørn: Og hvor er jeg glad for, at I begge er i studiet. Det er jeg lidt spændt på egentlig, hvordan det går. Det er første gang, at vi gør det i Den Yderste Grænse. Så heldigvis kan man jo kende forskel på jeres stemmer.

Kenneth: Det er mig, der er den dybe.

Bjørn: Marie, fortæl, hvor inspirationen til denne her lange rejse kom fra.

Marie: Ja, altså Kenneth og jeg mødte hinanden i efteråret 2014, og allerede kort tid efter blev vi egentlig enige om, at vi skal ud og køre noget cykel, fordi vi elsker begge to at køre på cykel. Altså virkelig! Vi har kørt en masse mountainbike, men også andre typer af cykel. Så vi spændte nogle tasker på vores mountainbikes, og så tog vi ellers fem uger til Georgien, Armenien og Aserbajdsjan. Og vi kører afsted, og lige pludselig finder vi ud af, at vi kunne godt tænke os at køre over et bjergpas i Armenien og lige-

som over på den anden side. Og det var ikke sådan en rute eller en bestemt vej. Det var simpelthen sådan et jeep track, vi kørte ud af, og så ellers var det på kort-gefühle derover af.

Kenneth: Det var nærmest sådan et virvar af stier, som vi mente ville være der.

Marie: Ja, ja. Og så lige pludselig bliver vi bare stoppet af fem af de dér store hyrdehunde, der bare stod og knurrede af os. Og vi tænkte bare, "Åh, vi havde godt læst om de dér hunde." Så står vi der, og så tænker vi bare, "Åh, hvad gør vi nu?" Og vi står stille. Og så hører vi bare en stemme fra en ældre dame, der kalder de her hunde til sig, og så løber hundene hen til hende, og vi kan se, der er sådan et lille hus, de har bygget. Og vi tænker, "Nå, vi må da hellere lige gå hen til hende og sige tak og sådan noget." Og så kommer vi derhen, og så er det bare hende her, den ældre dame, der går blandt nogle kalve. Og så kan vi så se, at det er simpelthen dér, hvor de har køerne og hestene oppe om sommeren. Så det er sådan en lille camp ude på bjerget. Og vi går forbi køkkenet, og vi kan bare se, at der står den største stabel pandekager. Altså, det er så vildt. Og vi går, og vi kan jo ikke rigtig tale med hende, fordi hun taler jo armensk og russisk, og vi prøver sådan. Men man kan jo godt, hvis man vil, interagere. Og det er simpelthen bare så hyggeligt. Og så kommer mændene ellers hjem. De bor tre deroppe: Hende og så to mænd. Og de kommer hjem der om aftenen, og de inviterer os på pandekager, og vi sidder derinde sammen og taler og sådan noget, og tiden går, og det begynder at blive lidt mørkt. Og vi er sådan, "Åh, skal vi spørge, om vi må sove her?" Og det ender vi med at gøre, og de siger, "Helt sikkert." Og vi slår så teltet op ude foran huset. Og så er vi sådan lidt, "Nå, men hvad så? Gad vide, hvad der lige skal ske." Og så kommer de ud og inviterer os på aftensmad, og vi kommer ind, og vi sidder der, og det er bare helt magisk. Vi får nogle kødstumper og det her suppe. Og man kan se, at en af mændene graver marven ud af de her ben. Altså, det er bare helt fantastisk. Og så begynder de faktisk at se fjernsyn om aftenen, hvor der er sådan en generator, der kører udenfor, hvor de sidder og griner og hygger sig, og vi får lov til at være en del af det der. Hov! Og der er selvfølgelig vodka shots. Det er klart. Det er jo altid en god ting. Og vi går ud og sover. Og så kan vi bare høre, hvordan de her hunde jorder rundt om campen hele natten, fordi der simpelthen er ulve. Så vi er sådan lidt, "Nå, okay. Det er måske meget godt at have de der hunde, når man har dem på sin side i hvert fald."

Bjørn: Det var ikke kun ude efter jer.

Marie: De var ikke kun ude efter os. Og så fortsætter det bare den næste morgen med, at vi bliver inviteret ind på morgenmad, kaffe, flere vodkashots. Mændene tager afsted på arbejde, og vi hygger lidt mere med hende her den ældre dame og går ned og henter vand. Og hun sender os afsted med et kilo ost, tror jeg, hun selv har lavet. Og efter det er vi helt solgt. Altså, det der med at kunne dreje af alfarvej ud i ingenting og køre op og møde de her mennesker. Vi kan ikke rigtig tale med dem, men vi finder ud af det og tilbringer en hel aften og morgen med dem. Det er bare noget, vi har fundet ud af, at vi gerne vil have meget mere af.

Bjørn: I praktiserer det, I og vi som cykel folk - jeg er jo også selv cykelmand - kalder bikepacking. Kenneth, kan du ikke fortælle, hvad det er for et begreb?

Kenneth: Jo, altså, det er jo et forholdsvis nyt begreb inden for cykling. Og så alligevel ikke helt, fordi det er jo det, som vi måske altid har gjort, os der har taget på cykeleven-tyr ude i verden. Men der hvor bikepacking adskiller sig fra almindelig turcykling er, at man tager en cykel - typisk en mountainbike - som kan klare et lidt mere hårdt terræn end asfalt. Og så spænder man forholdsvis lette tasker på, så man pakker altså så lidt, som man kan slippe afsted med. Og det gør man for, at man så kan komme ud i bjergene eller ud dér, hvor det virkelig er hårdt terræn, så man kan få nogle andre oplevelser, end man kan, hvis man er tvunget til at cykle på asfalten. Og man kan sige, det jo en eller anden fusion imellem campinglivet og mountainbiking. Så det er måske i nyere tid i hvert fald født ud af, at folk der mountainbikede godt kunne tænke sig at kunne overnatte og kunne komme længere ud og længere ud. Og det var sådan et fænomen, der startede lige omkring, da vi tog afsted på den første tur til Armenien og så siden jo bare er eksploderet. Og man kan sige, at nu kalder man jo mange forskellige ting for bikepacking, men i sin oprindelige form for nogle år tilbage var det sådan det her lidt mere tekniske cykling og det, der var lidt sværere tilgængeligt, kan man sige.

Bjørn: Så det, cyklingen egentlig kan, udover at man har få ting med sig og ikke er afhængig af at have en masse ting med sig, er jo, at I også kan tegne ruterne, som I vil, og cykle steder, som man ellers ikke kunne komme ud. Det, jeg synes, der er så sjovt med også at se billeder af jeres cykler, er jo, at det ligner utroligt meget eller til dels nog-

le af de cykler, som de allerførste folk, der rejste afsted der i starten af 1920'erne, rejser afsted på. Altså meget, meget lidt bagage.

Kenneth: Ja, lige præcis, fordi i virkeligheden var det, de gjorde i helt gamle dage, jo at pakke en sovepose eller et lagen at sove med foran og så spænde noget indeni rammen på cyklen. Og det er jo præcis det, bikepacking er nu. Og nogle af de første, der gjorde det, Marie...?

Marie: Ja, det var... Eller jeg ved ikke, om det var nogle af det første. Men min morfar cyklede afsted i 1933-1934 på en tur fra England og ned til Nordafrika og så gennem Italien hjem. Og det er faktisk lige præcis det billede, vi har af ham, hvor han har soveposen foran og så ellers bare tager afsted.

Bjørn: Vilhelm Clausen. Jeg har set de billeder. Fantastiske billeder!

Marie: Ja, det er bare meget sjovt.

Kenneth: Og det er jo meget den samme ånd dengang, ikke, fordi han var taget afsted med en tro på, at alting kunne lade sig gøre, og han kunne komme hvor som helst på cykel, og det er egentlig det, som vi også har gjort nu her. Nu har vi jo bare bedre udstyr og lettere udstyr og alt det der. Men det er jo stadigvæk med den samme grundindstilling, at alting kan lade sig gøre, og vi kan komme hvor som helst hen på de her cykler, ud i de fjerneste afkroge af bjergene. Og det er det, vi elsker. Det er det, vi brænder for, når vi cykler.

Bjørn: Og der skal vi ud nu. Det er jeres utroligt lange cykeltur fra det sydlige Sydamerika. Hvorfor lige dér, Marie?

Marie: Ja, altså jeg tror, at vi begge to ville bare sindssygt gerne ud og se verden på de her cykler. Og så var der én af os - vi kan faktisk ikke huske hvem - der sagde, "Vi kunne da også prøve at cykle fra Argentina til Alaska," og så var vi sådan, "Helt sikkert. Det skal vi prøve. Det lyder megafedt." Og så satte vi ligesom en dato, og så gjorde vi det. Og så tog vi afsted og startede fra Ushuaia, som jo er den sydligste by i Argentina, og cyklede ud 25 km den forkerte vej ud til parken, der hedder Fin del Mundo, som betyder verdens ende. Og så stod vi der.

Bjørn: Okay, så det var meningen, at I cyklede den forkerte vej?

Marie: Ja, ja, det var meningen. Ja, det var planlagt. Og så stod vi ellers derude og satte i gang.

Bjørn: Og hvor meget er så tilrettelagt sådan en første dag, anden dag, tredje dag? Kan I huske den første dag?

Kenneth: Altså, ja, det kan vi sagtens. Og vi kan især huske den anden dag, fordi når du spørger, hvor meget der var tilrettelagt... Det, vi havde tilrettelagt, var, at vi skulle sove hos bageren i Tolhuin, og bagere er jo selvfølgelig et tilbagevendende tema for sådan nogle sultne cyklister. Men der vidste vi, at alle turcyklister overnatter. Altså dem, der er på de kanter, de overnatter simpelthen hos bageren i Tolhuin. Så hos bageren i Tolhuin mødte vi faktisk et fransk par, som var på vej fra Alaska og ned til Ushuaia. Så det vil sige, de havde kun to dage tilbage af deres tur, hvor vi lige havde cyklet to dage af vores tur. Og det var et fantastisk møde med dem, fordi de var simpelthen så fyldt af glæde og entusiasme, og de strålede. Og de sagde til os, at de ville virkelig gerne bytte med os. De var klar til at køre det hele forfra igen. Og det var bare et virkelig fint møde at have med fra starten og vide, at der er nogen, der har gjort det, og der er nogen, der elsker det mere end noget andet, de har gjort i hele deres liv.

Marie: Ja. Og jeg tror også, vi blev overraskede over, hvor nemt det var for os. Altså, nærmest fra første dag elskede vi det bare. Det der med livet på cyklerne, friheden. Vi havde sådan nogenlunde måske planlagt de første tre måneder, men vi fandt jo hurtigt ud af, at hvis det blæser, det er stiv kuling, modvind, så kan man campere noget før. Vi bestemmer jo selv. Altså, det der med at opsøge... Der er et ordsprog i Patagonien, der hedder, at hvis man skynder sig, så mister man tid. Og det var vi bare sådan, "Det er så rigtigt!" Altså det der med virkelig at tage tid til at opleve, det var helt vildt fedt.

Kenneth: Det var kun en måned inde i turen, hvor jeg begyndte at få stress over, at jeg ville ikke hjem. Og der havde vi jo næsten to år foran os. Men jeg kunne virkelig mærke det på mig, at det her er så fantastisk, og det vil jeg så meget, at jeg kunne allerede ligesom blive angst over, at vi skulle hjem på et tidspunkt fra det.

Bjørn: Og er det så det uplanlagte, der går i blodet på jer? Prøv at sætte nogle ord på det dér med bare at være der. Altså, det er jo det: I stedet for, der går kilometer i det - det er jo det, man kan blive grebet af som verdenscyklist derude, at "Jeg skal lige have ti kilometer til og ti kilometer til." Det kan være en fin motivation, men også at kunne stoppe op.

Kenneth: Vi fandt ret hurtigt ud af... Altså, vi mødte jo især unge mænd, som prøvede at cykle mange kilometer om dagen, og hvor det for dem kun gik ud på at cykle. Og vi fandt ret hurtigt ud af, at det handlede ikke om, hvor langt man kunne cykle på en dag, men faktisk hvor kort man kunne cykle på en dag. Fordi al den tid, du ikke bruger på cyklen, den bruger du på at møde andre mennesker og ligesom være i den kultur og natur, du er i. Og det er jo virkelig fantastisk. Man er jo også i det, når man er på cyklen, men vi fandt bare ret hurtigt ud af, at det var helt vildt vigtigt for os at få alle oplevelserne ved siden af.

Marie: Ja, og så tror jeg også meget det der med, at vi vidste jo ikke hjemmefra, hvordan det ville være at sove i telt næsten hver nat og cykle så mange dage på cyklen. Men vi fandt bare ud af, at det der med at man var på cyklen, det var sådan ens lille privatsfære, og det der med at sove i telt var bare et hjem. Altså ofte, hvis vi var blevet inviteret indenfor nogle dage i træk eller et eller andet, så glædede vi os bare til at komme ud i vores lille telt, hvor man lå der ude i naturen et eller andet sted ofte med en stjernehimmel. Det kunne også være eller andet skønt sted. Men det gav jo alt sammen nogle oplevelser.

Bjørn: Fortæl, hvordan det er at være på naturens præmisser. Kenneth, jeg ved, I har sådan en nødcamp i Argentina på et tidspunkt. I krydser jo den dér grænse...

Kenneth: Vi krydser mellem Chile og Argentina syv gange, faktisk, og de fleste af gangene over bjergpas, fordi det er simpelthen så afsindigt smukt. Altså, det er nogle af de smukkeste bjergpas, vi har kørt nogensinde. Så det gør vi ofte. Det nordlige Argentina kom virkelig bag på os, skulle jeg til at sige. Altså, nu spurgte du før, "Hvordan planlægger man?" Altså, man prøver lidt at trække en streg på et kort og så at snakke med de lokale, som man kommer frem, og prøver i det hele taget at planlægge den næste uge eller sådan. Men der er også noget, der bare må være, som det er, og som man må opleve, som det er, når man kommer dertil.

Og sådan var det nordlige Argentina for os. Altså, vi havde ikke den store mening om det, men det er jo et vildt barskt område, når man er oppe i bjergene i hvert fald. Og vi så geologiske fænomener, som var fuldstændig vilde. Der er flere steder, hvor man kan se, hvordan jorden jo simpelthen vender. Så man ser klippestykker, der står lodret op, som jo engang har ligget fladt ned og været en sandstrand. Så det var sådan et virkelig vildt område. Og deroppe kørte vi op imod et pas, som ligger i næsten 5.000 meters højde. Vi vidste, at fra den nærmeste landsby skulle vi bruge to dage på at komme op i passet. På andendagen tog vi afsted tidligt om morgenen for at nå det og havde planlagt at skulle være deroppe sådan sen eftermiddag, inden solen gik ned. Vi kunne godt mærke i løbet af dagen, at det blev svært at nå det, så vi fremrykkede vores tidsplan et par timer og tænkte, "Vi når det nok sådan lige på kanten." Men det begyndte at blæse op. Det blev sådan en... Ikke en sandstorm, men der lå så meget grus på vejene, så vi blev simpelthen pisket med sand, når vi cyklede. Marie faldt af cyklen to gange, faktisk.

Marie: Der var virkelig smæk på vinden, ja.

Kenneth: Ja, og det blev koldere og koldere, og vi kom jo højere og højere op, og det var ikke, fordi vi som sådan var bange for, hvad der skulle gå galt, men alligevel blev vi også meget hyperbevidste om, at det her er en situation, der kan udvikle sig rigtig dårligt. Det, vi i hvert fald ikke havde lyst til, det var at komme over på den anden side af det her bjergpas og skulle køre ned i mørke, når det var så iskoldt, som det var. På et tidspunkt stopper jeg op. Jeg var kommet lidt foran Marie, så jeg stopper op, står og venter i tredive sekunder og kan mærke, hvordan kulden bare kryber ind alle steder. Og da Marie kommer op, så tror jeg ret hurtigt, vi bliver klar over, at vi skal gøre noget, at vi skal finde ud af at få slået lejr ret hurtigt.

Marie: Ja, jeg havde bare helt, helt kolde fingre. Så vi finder... Vi kigger jo rundt. Det er jo op ad en lille bjergvej, så det er jo bare skrå sider. Men Kenneth spotter sådan et lille område, hvor vi tænker, at der kan vores telt godt stå. Så vi skynder os derover og får fjernet nogle af stenene og får ligesom åbnet teltet. Og jeg kravler så ind i for at prøve at holde det nede, mens Kenneth prøver at fikle med alle de her sten og få teltet sat op og ja, simpelthen få lavet den her lejr og komme ind i varmen.

Kenneth: Ja. Og da vi så endelig er kommet ind i teltet... Altså, vi snakker, at vi ligger ovenpå kampesten. Det er jo ikke sådan en superkomfortabel lejr, vi har fået lavet. Vi

ligger oven på sten. Men vi kan ligesom mærke, at det kan godt holde en nat. Vi får kigget hinanden i øjnene og ligesom tjekket: Er der tegn på højdesyge? Er vi okay med det her? Bliver det for koldt? Skal vi køre ned igen? Altså, vi har ligesom købt os selv lidt tid til lige at kunne vurdere situationen én gang mere, om det er det rigtige, vi gør. Og vi finder egentlig ud af, at vi er okay. Det skal nok gå. Så vi laver en plan, der hedder, at vi sover her i nat. På det her tidspunkt lå vi nede i soveposerne med alt vores tøj på. Altså, det var helt vildt koldt. Men vi blev enige om, det er okay. Det skal nok gå. Vi hænger ud her til i morgen tidlig, og så tager vi afsted igen. Og det ender faktisk med, at vi bliver 15 timer i det her telt, fordi vinden bare er fuldstændig vanvittig udenfor. Og på et tidspunkt om formiddagen kan vi så fornemme, at det er stilnet af, og vi kommer ud og får ligesom mærket luften omkring os. Og det stormer stadig helt vildt, men vi bliver enige om, at det er okay, vi kan godt køre. Og vi tager så de sidste 360 højdemeter, som er fem kilometer op til toppen. Og det tager os altså to timer at komme derop. Så det var stadigvæk en kamp at komme afsted, og vi var virkelig glade for, at vi tog den rigtige beslutning og sørgede for at campere. Selvom vi lå i 4600 meter, og at det jo principielt er lidt for højt at campere i forhold til højdesyge og sådan noget, så var det alligevel en god beslutning, og vi var okay. Men altså, det var en ret vild nat med lussinger af teltdugen i hovedet og sådan noget.

Bjørn: Jeg kan lige se, at Marie ligger der og holder teltdugen oppe.

Kenneth: Ja. Da vi kommer op på toppen, er der nogle motorcyklister, der kommer op og kører ud i passet, mens vi står deroppe og prøver at tage billeder og sådan noget, som er ret svært. Og de vælter simpelthen. Lige så snart de kommer ud og bliver eksponeret for vinden, så vælter de af motorcyklerne og må køre ned samme vej. De kan simpelthen ikke komme over det pas. Vi tager én cykel ad gangen. Marie nærmest kravler rundt om hjørnet på passet, og jeg må tage en cykel ad gangen og skubbe rundt om hjørnet. Og så går vi ned på den anden side, fordi det er simpelthen bare så heftigt vejr.

Bjørn: Men hvad giver de dér oplevelser, Kenneth?

Kenneth: Jamen, det giver i hvert fald en fed bevidsthed om at være i naturen på dens præmisser, og det er jo supersjovt, synes vi, altså at være dér. Og det vækker sådan en eller anden urfølelse, kan man nærmest sige, inden i os. Altså, når man bliver bevidst om, at man ikke kan tænde for varmen, og man kan ikke tænde for lyset. Og når man

ligger i sit telt, så er man godt nok inde i et telt, men det er jo ikke engang en millimeter tykt, så man er jo virkelig eksponeret for, hvordan naturen vælger at reagere omkring én. Andre steder, hvor vi har camperet, hvor man kan mærke dyrene, der pusler rundt om teltet, er jo også en fantastisk oplevelse. Det behøver jo ikke at være de dér ekstreme oplevelser, der giver den følelse. Men jeg tror bare i løbet af hele vores lange tur, at hele det dér med at være i naturen så meget hele tiden, det sætter sig dybt, dybt, dybt i én. Og det er svært at forklare, når man bor på Vesterbro til hverdag, som vi gør. Men det er noget, der ligesom vækker nogle meget, meget dybe følelser i én.

Bjørn: Og trygheden i, at man står over for en svær situation og så kommer igennem den. Altså, den tror jeg vi alle sammen kender.

Marie: Ja, og der er også noget i, at vi var afsted som par, og vi havde kendt hinanden i to år på det her tidspunkt, så vi havde jo ikke været i en lignende situation før det her. Så det var også meget fedt at komme ned på den anden side og tænke, "Hey! Det her kan vi godt finde ud af. Når der virkelig er tryk på, så agerer vi altså bare som et team og får ting til at ske." Og det var også ret fedt på en eller anden måde. Og så er det jo bare det dér med at komme derud, hvor de dér bjerge er så smukke i alle de her farver. Altså både det dér med at cykle derop, men også når man er deroppe. Så langt øjet rækker, er der bjergtoppe i lyserød og blå og lilla, og det er bare helt vildt. Altså, så det kan virkelig noget.

Bjørn: Og då er I meget alene, jer to, i naturen, men I har også fortalt mig tidligere, at I er også utroligt meget med andre mennesker, og at det måske næsten kom bag på jer, at der faktisk var mennesker på de mærkeligste steder og tidspunkter. Vi skal til Bolivia, hvor I triller ind på et eller andet lille marked, tror jeg, og der er nogle... I kalder dem "erstatningsmødre."

Kenneth: Det er måske ikke engang bare ét marked. Jeg tror, jeg følte det, som om det var alle markeder.

Marie: Ja, men det var simpelthen så fantastisk. Det er jo de her markeder i Sydamerika og på tværs af hele Latinamerika i virkeligheden, hvor man jo kommer ind og køber sine grøntsager og sit kød og alt, hvad man har brug for. Og der var bare de sødeste kvinder på de her markeder. Nogle gange kiggede de efter Kenneth og råbte, "Mister!"

Jeg kan engang sige det, som de sagde det. Og vi købte jo meget ofte bare to gulerødder, to æbler og noget banan eller et eller andet, vi skulle have med videre.

Bjørn: Ja, I kunne jo ikke have meget i de der cykeltasker.

Marie: Nej, det er nemlig det. Det var jo virkelig at prøve at holde vægten nede. Hvor de bare var sådan, "Nej, nej, det skal I jo slet ikke betale for," og grinede af os. Hvor man var sådan, "Nej, nej, vi vil gerne betale for det." Men det fik vi af og til i hvert fald ikke lov til. Og så var det jo der, vi fandt det allerbedste mad, fandt vi ud af. De her kvinder, der bare har stået på de her markeder og lavet mad i alle de år. Det var bare virkelig, virkelig lækkert. Og det var billigt. Det er meget rart, når man skal rejse i lang tid. Og så var det bare sammen med alle de andre, som også var nede at få deres daglige mad. Så det nød vi helt utroligt meget. Så man kan sige, der var mange mødre. Det var måske ikke så, fordi det var de dybe mødre, hvor man havde de lange samtaler. Men det der med mange små mødre på den måde gør bare noget for rejsen og giver det sådan en tone af, hvad for en slags tur, det er.

Bjørn: Ja, og at man måske også føler sig velkommen, tænker jeg?

Marie: Fuldstændigt! Helt vildt! Ja, det betød virkelig meget.

Bjørn: Fortæl, hvordan der var at være rejsende på cykel. Hvad giver det at komme ind i de her små landsbyer på cykel, Marie?

Marie: Ja, altså jeg synes virkelig, det gør det her med, at man kommer ind i øjenhøjde med befolkningen. Altså, cyklen er jo fattig mands transportmiddel i Sydamerika. Og man kommer ind, og man er svedig, og man er jo et eller andet sted meget sårbar og kommer bare trillende ind. Og vi prøver altid at være i godt humør, når vi kommer ind, og smile og ligesom indbyde til noget samtale. Og der har vi bare oplevet det her med, at cyklerne er en superfed samtalestarter - også fordi vores cykler er ret store. Det er sådan nogle med tretommerdæk. Så folk er sådan lidt, "Hvad, er det en knallert, eller hvad er det for noget, det dér?" Og, "Hvor er I fra? Danmark? Ej, det forstår jeg ikke, har I cyklet fra Argentina?" Altså de spørger jo tit, om det er nabobyen, vi er kommet fra.

Bjørn: Det kan være svært at fatte.

Marie: Ja, så det kan virkelig noget, det dér med at cykle, synes jeg, på en rejse.

Bjørn: Kenneth, fortæl... I kommer jo - og jeg skal lige have geografien på plads - til det her grænseland mellem Chile og Bolivia, hvor den her store saltørken ligger, verdens største salteørken, Salar de Uyuni, som I krydser på cykel?

Kenneth: Ja, det gør vi.

Bjørn: Det lyder jo vildt.

Kenneth: Det var det også. Altså, det er en saltørken, som er på størrelse med Fyn og Sjælland tilsammen. Så når man cykler ude midt i den, så er der bare hvidt og blå omkring én. Der er hvidt under én, og der er blå over én, og det er det. Det er en ret vild oplevelse. Vi havde hørt om den dér sandørken og jo selvfølgelig også set den på kortet, fordi man kan ikke undgå at se den på kortet. Det er en kæmpe stor hvid plet. Og vi havde bestemt os for, at vi skulle udnytte det, som cyklerne kunne. Så vi fandt et tørt flodleje, som vi kunne cykle ind igennem for at komme ind på saltørkenen. Og det gik også rigtig godt. Det var en helt skør oplevelse at cykle i den her helt knasende jord, som lå i sådan nogle flager, fordi der var så tørt. Så kom vi ind på saltørkenen, som jo bare er salt, hvidt salt. Det er helt magisk. Og da vi havde kørt der i et par timer eller sådan noget, så lige pludselig nåede vi et kæmpe vådområde, så vi var nødt til at vende om og finde en anden vej udenom. Men det blev sådan helt sumpet, og vi kunne se biler, der var kørt fast og var kørt andre veje ud og sådan noget. Men i virkeligheden er der jo ikke veje derude. Der er jo bare fladt.

Bjørn: Formentlig ikke noget, der var lykkedes, hvis I var kommet på en normal cykel heller?

Kenneth: Nej... Jo, jeg tror, at nogle cykler sikkert henover på normale cykler, men så tager de der, hvor man kan komme hen på asfaltvejen og så drejer ind der. Der er helt sikkert et sted, man kan komme ud på saltørkenen dér. Så kan man køre en rundtur derude og køre tilbage igen. Men den indgang, vi fandt, var i hvert fald ikke noget, man kunne gøre på almindelige cykler. Hvis man gør det, skal man lige huske at tage en sten med, fordi at hugge teltplokker i derude midt i det dér, det er altså ikke bare lige.

Bjørn: Ha ha! Husk en sten ude i ørkenen.

Marie: Til gengæld er det altså virkelig nemt at få salt til maden.

Bjørn: Ja, det er rigtigt. Men jeg tænker: vand. I er derude tre dage, to overnatninger.

Kenneth: Ja, men det er jo noget af det, der også er sjovt ved cykeleventyr, syntes jeg. Man skal jo hele tiden tænke sig om. Altså, hvad er det egentlig, man gerne vil opnå? Hvad er det for et eventyr, man godt kunne tænke sig bare de næste par dage? Fordi det kræver selvfølgelig, at vi havde planlagt rimeligt godt i forhold til at være godt fyldt op i maven, men også at have cykeltaskerne godt fyldt op med mad og vand til de tre dage. Så vores cykel var jo som regel pakket med mad til mellem én dag og ti dage ad gangen. Og det her var jo så et af... Nej, det var ikke et af de længste stræk, men det var et godt langt stræk hen over saltørkenen.

Bjørn: Og I kommer jo frem til den her åbning af denne her sportshal, som vi startede med. Den her scene med den her slagting af en lama, der ligger på gulvet. Fortæl om den dér scene. I kommer ned og bor efterfølgende, efter at have oplevet det, og kommer ned til den her lille, lokale købmand, hvor en kvinde lejer et værelse ud.

Marie: Ja, det er helt fantastisk. Vi ender med at banke på nede ved købmanden, som helt klart har lukket den dag, fordi det er en officiel festdag med åbning af sportshallen. Men hun åbner, og "Nå, nå," og "Hej, hej," og "Helt sikkert." Og hun viser os så ovenpå, hvor der er det her værelse. Det, der er så fedt, det er jo, at det er med hø i madrassen. Og hun er sød og laver mad til os. Og vi bor der. Og ja, det er bare igen et af de dér møder med utroligt gæstfrie mennesker og hjertelige mennesker. Og det er jo bare så sjovt... Vi har et billede af dagen efter, hvor vi tager afsted, hvor igen vi har alt vores tøj på, ikke? Gore-Tex og merinould og alt det her, og hun står jo bare med bare fødder i sandaler og en smuk, smuk kjole. Så det er bare nogle seje mennesker, der bor ude i bjergene i hele verden, tror jeg, hvor man bor højt. Altså, det er fantastisk inspirerende.

Bjørn: Jeg husker, at I har fortalt mig om, at I på et eller andet torv i en landsby - vi er i Peru nu - kommer frem til også en købmand eller en købmands far, som fortæller en lidt vild historie om, hvad der skete med hans egen far. Og måske det, der overraskede jer

ved denne historie, var, hvor åbne folk kan være om deres historie, selvom I lige har mødt dem.

Kenneth: Ja. Og det var det, som Marie sagde gør med, at det behøver ikke altid være de allerstørste eller længste møder, som er dem, der sætter størst aftryk. Altså, nogle gange har vi jo mødt folk i ti minutter, som vi stadig har kontakt med, og som har fortalt en eller anden vild historie. Jeg ved ikke... Det er, som om når man kommer frem på cykel, at der er en masse ting, der er skrællet væk. Altså, der er ikke så meget "pænt goddag" og høflighed og sådan noget. Altså, man kommer ret hurtigt ind på livet af folk. Ham her købmanden, som du snakker om, han løb os i møde, da vi kom cyklende ind i byen, og fik ret hurtigt forklaret, at vi skulle sove hos ham. Og han ville gerne invitere os ind.

Bjørn: Det er jo ikke en mand, I har mødt før eller overhovedet har haft kontakt til?

Kenneth: Nej. Hans søster havde en restaurant oppe på torvet i byen, og der ville han gerne invitere os op at spise om aftenen. Han ringede så op og sagde, at vi ville komme en time senere. Og mens vi sad dér og ventede nede hos ham... Vi sad inde i købmandsbutikken på nogle trækasser, og han havde fundet nogle mandariner frem, som vi sad og spiste. Og nu har vi jo så været det en halv time eller sådan noget. Og så begynder han at fortælle om, hvordan hans egen far er blevet henrettet af Den Lysende Sti, som var en terrorgruppe i firserne, på torvet i byen. Altså, nærmest dér, hvor vi skal op at spise lige om lidt. Og det var virkelig en bevægende historie, og vi kunne næsten ikke forstå, at et menneske, som vi har mødt i så kort tid, åbnede sig så meget op for os. Og det er jo muligvis også, fordi vi selv gør det samme. Altså, vi prøver jo i alle de møder, vi har med folk, at være meget åbne og give det samme, som vi godt kunne tænke os at få igen. Altså, prøver at komme med noget smittende humør og fortælle nogle historier og fortælle om livet på vejen og sådan noget. Men det er virkelig overvældende, så åbne folk er, synes jeg, specielt i Sydamerika.

Bjørn: I må kunne give dem noget tillid. I må være afvæbnende. Jeg har siddet og brændt inde med dette spørgsmål... Mand og kvinde som par, tænker jeg, kan være én ting, og det vil jeg gerne lige om lidt spørge jer: Hvordan er det? Eller hvad tænker folk om det? Men har I nogle andre ideer til, hvorfor I tror, folk åbner op sådan? Den dér umiddelbarhed.

Marie: Jeg tror meget på, at hvis man selv har tillid til folk, så får man det samme igen. Selvfølgelig skal man også tænke sig om. Men jeg tror virkelig på - det er i hvert fald vores indtryk - at alle mennesker, vi mødte på vores vej på langs af hele Amerika, vil os det godt, og alle vil gerne vise det bedste af deres land frem. Det er virkelig den oplevelse, vi fik.

Kenneth: Ja, det og så parret med, at vi prøver jo... I virkeligheden kom vi til at snakke om et udtryk, som vi fostrede undervejs, som er at gøre os selv modtagelige for oplevelser. Og det lyder måske lidt velkendt og lidt banalt, men der er virkelig en forskel på, om man stiller sig selv frem, om man stiller sig hen et sted, hvor folk kan komme i kontakt med én, og hvor man udviser, at man gerne vil tale, og man gerne vil mødes med folk, og man gerne vil forstå deres kultur og have nogle oplevelser sammen med dem. Altså, det er jo tydeligt at mærke, om man stiller sig der frem, eller om man står og putter sig lidt et eller andet sted. Altså, kommer du i en bil med aircondition tændt og vinduer, der er rullet op, så udstråler du én ting. Men når du kommer frem på en cykel og sidder og sveder og lugter dårligt og er tørstig...

Bjørn: Ja, eller gemmer sig bag sin telefon, eller hvordan man nu kan passe lidt på sig selv derude.

Kenneth: Absolut.

Marie: Men for eksempel i Bolivia kørte man jo op på et plateau, og så kører man jo rundt i 3.000 meter cirka. Det var megakoldt, da vi var der. Og det virkede bare, som om alle ville gerne hjælpe os. Altså, alle vidste ligesom, "Uh, det er bedst, hvis de her kommer ind og sover i nat." Og så også bare det her med, at vi fandt hurtigt ud af, at folk ville gerne hjælpe os med at finde vej. Vi ved jo godt, hvad vej vi skal med GPS og så videre, men vi lod altid folk hjælpe os. Eller omvendt det der med at spørge, "Kan vi få lov at sove her? Eller kender I et sted, man kan sove?" Og så tit ender det med, at man får lov til at sove hos dem.

Bjørn: Det er jo en meget fin måde at gøre det på.

Kenneth: Ja, og i det ligger der også, at man så skal være klar på at tage imod det, der kommer, fordi det kan ikke nytte noget, hvis man stiller sig op med en forventning om, at så er der nok nogen, der inviterer mig ind at sove i deres seng. Man skal ligesom være klar på, hvad der så end sker. Og det er jo det, som vi synes, er det allersjoveste ved at rejse rundt på den måde. Altså, hvis vi snakker økonomi, så er det lidt det samme, at hvis man bruger pengene på et hotelværelse, så ved man godt, hvad man får: Sødt personale, en dejlig seng, hvide lagner. Men hvis man vælger ikke at bruge pengene, og man prøver at banke på en dør, så ved man ikke, hvad man får. Men det er altid de oplevelser, der er sjovest. Og det er jo også en måde at gøre sig modtagelig, kan man sige. Men man skal virkelig være klar til at gribe det, uanset hvad der kommer.

Bjørn: Jeg ved, at I spørger folk undervejs, "Kan vi cykle den her vej? Hvordan ser det ud?" Og det er jo det, vi gør som cykelfolk. Nu springer vi lidt i det. Det er jo en lang rejse kocht ned. To år kocht ned på nogle og 50 minutter. Det er jeg så ked af, venner, men sådan er det jo. I Colombia møder I en familie, som lidt advarer jer mod noget, de frygter, der kan ske på vejen. Prøv at fortælle om dem, Marie.

Marie: Ja. Jamen, vi kommer cyklende, og det er ved at være tid igen til at finde et sted at sove. Og vi kan godt se her, det er lidt svært. Der er ikke lige noget umiddelbart. Der er mange huse og sådan noget. Så vi ender med at køre ind til en familie og spørge, "Kender I et eller andet sted, hvor vi kan få lov til at slå et telt op?" Og de er bare, "Ej, det skal I bare slå op her ved os." Og det gør vi selvfølgelig så. Og det er bare den sødeste familie. Altså, de har besøg, så de er tre generationer, der bor i det her hus. Og vi snakker med dem frem og tilbage, og de fortæller, og vi fortæller. Og det er bare en rigtig hyggelig aften. Vi har fundet en rigtig fed rute, vi gerne vil køre, som vi fortæller dem om, og man kan bare se, at hende her farmoren i familien bliver helt bleg og bare sådan, "No, no, no. Det kan I ikke. Guerillas." Og sådan. Og vi spørger lidt mere ind, men vi kan godt mærke, at der skal vi ikke gå hen. Okay, vi lader det ligesom være. Og så kører vi videre den næste dag og spørger et andet sted. Og der får vi faktisk samme svar. Vi tænker også, at der er to ting: Enten er det, fordi I skal ikke køre den vej, eller også er det, fordi det er altid lidt farligere i den næste by, end det er der, hvor man selv kommer fra.

Kenneth: Det er en klassiker.

Marie: Det er en klassiker, ikke? Og så ender vi faktisk til sidst med at køre forbi politistationen, og de siger også det samme: "I kan ikke køre den vej." Og så må vi jo så vende om og køre en 360 kilometer omvej i stedet for den dér helt vildt sjove, fede bikepackerrute. Men det gør vi så også. Altså, der vælger vi selvfølgelig også ligesom at følge det, som folk siger til os.

Kenneth: Vi føler også lidt, vi har en forpligtelse over for de lokale i de lande, vi rejser i, fordi man kunne sige, at vi kunne jo godt have valgt at ignorere det og så tænke, "Det er også spændende. Lad os køre ind og se, hvordan en guerillabevægelse opererer i vore dages Colombia." Men vi synes også, det er lidt respektløst over for de mennesker, som prøver at tage sig godt af os, fordi hvis der nu bliver en dårlig historie ud af det, så falder det tilbage på dem. Så er det deres nærområde, som igen står i dårligt lys i medierne, og det synes vi faktisk ikke, man kan tillade sig. Altså, man har også en forpligtelse til at opføre sig ordentligt i det land, man er i.

Bjørn: Og en af de ting, jeg ved, I lyttede til, det var ikke at cykle igennem det her lidt berømte (bergtede område, The Darien Gap, grænselandet mellem det nordvestlige Colombia og Mellemamerika. Men I kommer jo så over. I sejler over, så vidt jeg husker, og kommer efter noget tid frem til San Simon-templet i Guatemala, som er en historie, jeg gerne vil høre om.

Marie: Ja. Men altså, Guatemala generelt er jo bare fantastisk. Altså, det er hele Sydamerika jo med den her store tradition. Mayakulturen var jo simpelthen så stærk Guatemala og er det stadigvæk, og det er helt fantastisk. Vi var inde at se det her San Simon-tempel, som jo er et helt almindeligt tempel bare med lidt mere gang i den end en dansk folkekirke. Men man kommer ind, og så sidder San Simon som en voksfigur inde i det her tempel. Og han har sådan et plastikklæde ned foran sig, fordi sagnet går, at San Simon var egentlig katolsk præst, men han blev smidt ud, fordi han havde for stor hang til smøger og cigaretter og alkohol. Men han var simpelthen så god ved de fattige, så derfor blev han jo sådan en helgen, som man begyndte at dyrke. Og i dag kommer folk jo stadigvæk med ønsker om en ny bil, eller at min far må blive rask, eller hvad det end kan være. Så kommer man derhen og ønsker, hvad det nu er, og så ofrer man, hvad man har. Det er oftest alkohol, som man lige tager en slurk af og spytter ud over San Simon. Eller smøger eller en grillkylling. Det er det fedeste tempel. Og så er der jo bare plader hele vejen rundt inde i det her tempel med de her ønsker og røgelse udefra,

hvor de er jo også ofrer og så videre. Og så står der ellers bare de smukkeste mænd og kvinder derinde i de her traditionelle dragter, som jo bare er hverdag. Og det er jo sådan noget som det, der er bare er fantastisk at dumpe ind i.

Kenneth: Og det er jo lige præcis det, som du siger, at det er jo hverdag. Det er det jo. Og så alligevel... Vi snakkede om, at der er forskellige måder at rejse på. Enten rejser man på den måde, at man observerer omkring sig, hvad der foregår. Eller også kan man jo vælge at deltage. Der mødte vi en anden rejsende, som havde tænkt, "Jeg vælger lige at deltage. Jeg køber mig sådan et renselsesritual." Og så var det helt tydeligt, at præsten tænkte, "Det skal du så få." Så da vi kommer ind i det her tempel, så står han så og er ved at rense hende for ånder. Og så tager han en ordentlig slurk af en vodkaflaske, som hun har købt og taget med derind, og så sprayer han den lige i hovedet på hende. Og vi kan bare se, at hendes kæreste står sådan over ved siden og siger sådan, "Hah!" og bliver helt rød i hovedet. Han ved godt, hvad der er los. Og så tror jeg lige, hun skulle sunde sig lidt, inden hun var færdig med det dér ritual.

Bjørn: Kenneth, fortæl om... Vi kommer til Mexico, og I møder Max, en fyr, som har en fortælling fra USA, hvor han har været.

Kenneth: Ja, max. Max er endnu et af de fantastiske mennesker, som inviterer os hjem trods det, at vi bare fulgtes med ham på cykel i tre minutter hen ad landevejene, inden han siger, "Kommer I ikke hjem til mig og sover i aften?" Og vi sagde selvfølgelig, "Ja, det vil vi enormt gerne." Han bor hjemme hos sin mor, og han ringer til sin kæreste, og hun kommer over, og så laver de noget mad til os, og vi går ned til købmanden og køber nogle øl. Og så sætter vi os ude i gårdhaven og snakker sammen hele aftenen. Og det er så dér, Max fortæller sin historie. Max og jeg er lige gamle på det her tidspunkt. Vi er begge to 45. Så jeg kan også relatere meget til, hvor er han i livet, kontra hvor er jeg i livet. Hvilke muligheder har jeg? Hvilke muligheder har Max? Og det er så dér, hvor det bliver virkelig forskelligt, fordi Max har boet i 20 år i Californien. Han tog dertil som illegal indvandrer, ligesom så mange andre fra Latinamerika gjorde tilbage i tiden. Så han har boet der i tyve år, havde et rigtigt godt arbejde, tjente 1500 dollars om dagen, havde sin egen bil, var gift og havde to døtre. Så en dag bliver han taget for spritkørsel, og det er jo selvfølgelig virkelig dumt af to årsager. Det er dumt at køre spritkørsel. Men det er også dumt, når man er illegal indvandrer i et land som USA, fordi han røg så i fængsel med det samme, og så blev han deporteret direkte derfra tilbage til Mexico,

hvor han jo ikke havde været i 20 år. Han havner i sin fødeby hos sin mor et par og 40 år gammel og skal bo der og prøve at stykke et liv sammen igen. Han finder et job. Han prøver ligesom at lave nogle forskellige daglejning. 80 dollars om ugen, tror jeg, han tjener nu. Han kan ikke få lov at rejse tilbage til USA og se sine døtre. De har ikke så travlt med at komme ned og besøge ham. Hans kone er så blevet kæreste med hans bedste ven. Så hele det dér USA-liv smuldrer fuldstændig for ham, og nu prøver han så ligesom at reetablere sig midt i livet tilbage i Mexico. Og det gjorde jo virkelig et kæmpe indtryk på mig, at vi kan have så forskellige vilkår. Men det, der er fantastisk, det er, at manden alligevel vælger at invitere os hjem. Altså, selvom han står midt i en kæmpe krise, så får vi alligevel lov til at bo hos ham.

Bjørn: Marie, I kommer til USA og har sagt, at det bliver et kulturclash. Hvad betyder det?

Marie: Ja, vi har jo været i Latinamerika i over et år, og vi har virkelig nydt den dér forbundethed til naturen, som Kenneth talte om, og den her kultur og den her simple måde at leve på. Vi har været på de her markeder, hvor vi har fået sat nye såler på vores sko. Vi har fået syet vores tøj. Altså, der er virkelig det her med, at man passer på tingene og får dem til at holde så lang tid som muligt. Så kører vi så over grænsen til USA, og det er en flod. Vi kører over en flod, og så er vi i USA. Og det rammer os bare som en hammer, at alting er bare kæmpestort. Vi sover den første nat foran Walmart.

Bjørn: Af alle steder.

Marie: Af alle steder, ikke? Hvor vi er inde og skal handle. Og der er seriøst bare en hel kæmpe, kæmpe hylde eller række, hvor det er bare revet ost i forskellige pakninger, i forskellige størrelser, i forskelligt alt muligt. Det er ikke engang, fordi vi skal have revet ost, men vi står bare og kigger på det dér.

Bjørn: Ha ha! I går i koma.

Marie: Der er bare for meget af alting. Der er de her kæmpestore biler, som bare kører rundt på asfaltvejen. Der er en kæmpe bus, som de jo bruger som mobilhome, med en bil bagpå, der så har cykler på. Og der sidder to mennesker inde i de her busser, hvor den ville jo være fyldt til randen, hvis man havde været et eller andet sted i Latinameri-

ka, og det var en offentlig bus. Så jeg tror bare, at vi blev mødt af vores egen kultur, altså egentlig mødet med os selv på en eller anden måde, da vi kører over grænsen. Og det var egentlig...

Bjørn: Det er ret paradoksalt, ikke? I rejser fra vest og kommer tilbage til vest et år senere og får et chok over det, I ser.

Marie: Ja. Det er sjovt, hvordan det andet føltes meget mere naturligt end faktisk at være i vores egen kultur, hvilket er lidt interessant.

Bjørn: Ja. I cykler mere eller mindre vestkysten?

Kenneth: Nej, vi cykler Rocky Mountains, inde i landet. Den hurtige tur gennem USA er Texas, New Mexico, Colorado, Utah, Montana, Wyoming.

Bjørn: Tager folk imod jer, som de gjorde i Latinamerika, på trods af... ja, man kan sige vores egen kultur på speed?

Marie: Folk var simpelthen så søde i USA. Og det er jo så skægt, fordi Kenneth har jo sagt inden vi tog afsted, at USA er det land, jeg er mest bange for, fordi Trump var lige blevet præsident, og de har allesammen skydevåben. Men det viser sig jo bare selvfølgelig, at folk er supersøde i USA og ville jo også gerne dele sit liv med os.

Bjørn: I kommer til Canada... Og jeg ved godt, vi springer i det. Der er jo mange tusind kilometer i cykelsadlen.

Kenneth: Og mange gode oplevelser.

Bjørn: Kenneth, I har jo drømmen, ideen om, at I skal slutte oppe ved Ishavet. Hvordan kommer I derop?

Kenneth: Jamen, der har vi jo fundet ud af, at... Altså, egentlig var vores oprindelige plan, at vi ville cykle til Deadhorse i Alaska, men vi finder ud af undervejs på turen, at i Canada har man åbnet den sidste bid af en grusvej, som går helt op til et lille samfund, der hedder Tuktoyaktuk, som også ligger ved Ishavet, men så i Canada. Førhen har

man kun kunnet komme til Tuktoyaktuk på den frosne flod om vinteren, eller man har kunnet flyve om sommeren. Men nu er der altså åbnet de sidste 150 kilometer grusvej. Og jeg skal hilse og sige, at du kan godt kalde det en grusvej, men det er jo lige så meget et bombekrater, for den går hen over permafrosten, og det bevæger sig jo bare hele tiden. Så det ser jo fuldstændig vildt ud, det her landskab, vi ligger og cykler henover. Og biler sidder fast og kører af vejen i ét væk, så det er helt vildt. Og når jeg siger 150 kilometer grusvej, så er der altså bare den sidste bid. Der er i alt 1000 kilometer grusvej derop for at nå op til Tuktoyaktuk. Men det bliver så målet for vores rejse. Og så helt klichéagtigt da vi kommer derop, så er der jo hverken fanfare eller konfetti eller nogen, der tager imod os. Så vi sidder jo deroppe og tænker, "Det var det." Men vi vidste jo allerede godt, at det var alle oplevelserne, inden vi står deroppe, der tæller. Så det var vi egentlig forberedte på. Men da vi så kommer tilbage til Dawson City, som lidt er knudepunktet i Canada, så gør vi os klar til at tage den sidste bid igennem Alaska som afslutning på projektet. Og faktisk så sidder vi inde på en café og møder en fyr igen, som var grænsevagt, da vi cyklede ind i Canada: Rock. Han siger til os på caféen, "Kan I kende mig?" Og det kan vi godt, fordi han gav os vand, da vi kørte igennem grænseposten. Og så trækker han stolen hen og siger, "Nå, men hvordan går det med jeres eventyr, og hvor langt er I?" Og vi fortæller ham så, at vi har en måned tilbage, og vi skal cykle igennem Alaska, og så skal vi hjem. Og så spørger han os, "Har I tænkt over, hvordan I vil komme hjem?" Og der mener han altså ikke, hvilken flyafgang vi er ude i.

Bjørn: Men hvordan det er at komme hjem efter en lang rejse?

Kenneth: Hvordan det er at komme hjem, ja. Og det er jo ret vildt for os. Der er en måned tilbage. Vi kan jo godt mærke inde i kroppen også, at der er noget, der begynder at røre på sig, og vi begynder at tænke over, hvordan det bliver at komme hjem. Og som også vi var inde på tidligere: Vi havde begge to en følelse af, at det her var vores liv på det her tidspunkt. Det var det her, vi ville. Det var det her, vi brændte for. Og vi kunne godt se, at det kunne blive svært at komme hjem. Og så møder vi den her mand, som kigger os i øjnene og spørger, "Har I tænkt over, hvordan det bliver at komme hjem?"

Bjørn: Kenneth, han snakker om nogle gamle ritualer? At man i andre kulturer har haft ritualer med, og at nogen skulle tage imod dem, der har været ude, når de kom hjem til landsbyen.

Kenneth: Ja. Og imens han taler om det, så peger han på det, som han synes er det vigtigste. Det er - og han spørger også direkte: "Hvem derhjemme skal tage imod jer? Hvem er det, der skal reintegrere jer i samfundet?" Og så siger han, "Det er jo ikke sikkert, det er den, I tror. Det er jo ikke sikkert, det er jeres forældre eller jeres bedste venner. Det kan jo godt være, at det er en helt anden, der skal reintegrere jer. Har I tænkt over, hvem det er?" Og vi er jo fuldstændig blæst væk, fordi vi havde slet ikke tænkt over de her ting. Og her sidder han ligesom og åbner et hjemkomstritual for os.

Bjørn: Kenneth, han giver jer en bog, og den har I taget med, og den ligger på bordet foran os. Og der har han skrevet en hilsen til jer.

Kenneth: Ja, han har skrevet her på den første side: "To my new friends, Kenneth and Marie. May this book serve as inspiration for your homecoming to complete your life. I will be thinking well of you and your return to the village and reintegration into daily life. With love, Rock." Så det, han taler om, er jo det her med at komme tilbage til landsbyen. Altså, ligesom når han fortalte os om ritualerne fra andre lande og fra andre kulturer. Når dem, der har været ude på rejse, kommer tilbage til landsbyen, hvordan bliver man så reintegreret.

Bjørn: Og Marie, hvordan formåede I så at komme hjem?

Marie: Altså, det var helt sikkert sværere end at tage afsted, må vi nok være ærlige at sige. Men det er helt sikkert, at vi fandt ud af, at det var måske i virkeligheden hinanden, der blev dem, der skulle integreres tilbage i samfundet. Fordi vi lever jo et moderne liv, men vi havde hinanden og kunne bruge hinanden i forhold til de oplevelser, vi havde haft. Og så faktisk det her med at holde foredrag gør en kæmpe forskel for os. Vi brugte næsten tre måneder på at lave et foredrag. Men det gør også bare, at vi bearbejder de oplevelser, vi har haft. Og det gør noget at kunne dele det med andre og også ligesom fortælle, hvem vi er blevet af at have været ude at rejse. Og også vores familie og venner har været ude at høre det, og det synes jeg helt sikkert har gjort en kæmpe forskel.

Kenneth: Og Bjørn, du er jo også blevet den, der har været med til at reintegrere os, fordi - det talte vi om, da vi skulle hen at snakke med dig - det er jo det, der er så fantastisk for os: Det er at komme ud og fortælle om de oplevelser, vi har haft.

Bjørn: Tusind tak for i dag.

Kenneth: Selv tusind tak.

Bjørn: Den Yderste Grænse er produceret af Kontoret Juhl og Brunse for Vores Tid og Radio LOUD med Bjørn van Overeem som sikker kaptajn bag lyden. En særlig tak til Dimitrios, TV2 og Danmarks Radio. Find serien på www.vorestid.dk eller dér, hvor du normalt finder dine podcasts.